

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobkyně: JUDr. Z. J.**, nar. „X“, bytem „X“, proti **žalované: České správě sociálního zabezpečení**, sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27.6.2016, č.j. „X“,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 27.6.2016, č.j. „X“, a rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 14.4.2016, č.j. „X“, **se z r u š u j í p r o n e z á k o n n o s t** a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 27.6.2016, č.j. „X“, kterým byly zamítnuty její námitky a potvrzeno rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 14.4.2016, č.j. „X“ (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“), jímž bylo rozhodnuto o zamítnutí její žádosti o přepočtení starobního důchodu.

V žalobě uvedla, že výrok napadeného rozhodnutí považuje za nezákonný pro porušení čl. 89 odst. 2 Ústavy. Žalobkyně odkázala na nálezy Ústavního soudu ze dne 9.6.2005, sp. zn. II. ÚS 348/04, který se týká výkladu ust. § 6 odst. 1 zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti (dále jen „zákon o pojistném na sociální zabezpečení“). Žalobkyně dále namítala porušení čl. 36 Listiny základních práv a svobod. Podle žalobkyně je nepřipustné, aby státní orgány důsledně vyžadovaly plnění povinností ze strany občanů a samy nedbaly ochrany jejich zájmů. Takový postup považuje za přepjatý formalismus. V této souvislosti žalobkyně odkázala na nálezy

Ústavního soudu ze dne 29.9.2004, sp. zn. III. ÚS 188/04. Žalobkyně poukázala na skutečnost, že žalovaná při rozhodování vycházela z interního výkladu Ministerstva práce a sociálních věcí, v němž bylo uvedeno, že rozpočítávání zpětně doplacené mzdy lze provést pouze v případě, kdy dojde k doplacení dlužného započitatelného plnění na základě vykonatelného rozhodnutí soudu nebo je-li uzavřen smír ve smyslu příslušných ustanovení občanského soudního řádu. Aplikaci tohoto výkladu považuje žalobkyně za absurdní, neboť je v rozporu se zásadou prevence předcházení sporů, k čemuž institut narovnání slouží. Žalobkyně doplnila, že uzavřela smlouvu o narovnání dne 29.4.2015 se svým zaměstnavatelem, Českou republikou – Krajským soudem v Ústí nad Labem. Smlouva o narovnání upravovala její právo na plat a víceúčelovou paušální náhradu za dobu od 1.1.2011 do 31.12.2014, reagující na nález Ústavního soudu ze dne 10.7.2014, sp. zn. Pl. ÚS 28/13. Žalobkyně dále poukázala na možnou diskriminaci soudců, pro něž podle žalované neplatí závěry Ústavního soudu ze dne 9.6.2005, sp. zn. II. ÚS 348/04. V této souvislosti žalobkyně připomněla, že nálezy ústavního soudu jsou závazné do doby, než jsou překonány jinou judikaturou Ústavního soudu v důsledku sociálních a ekonomických změn v zemi. Závěrem žalobkyně navrhla, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že podle ust. § 16 odst. 3 zákona o pojistném na sociální zabezpečení, je vyměřovacím základem pojištěnce za dobu po 31.12.1995 vyměřovací základ pro stanovení pojistného podle zvláštního zákona. Žalovaná připomněla, že do vyměřovacího základu pojištěnce se zahrnuje náhrada mzdy, platu nebo jiného příjmu započitatelného do vyměřovacího základu pro stanovení pojistného podle zákona o pojistném na sociální zabezpečení. Žalovaná poukázala na ust. § 5 odst. 1 zákona o pojistném na sociální zabezpečení, k čemuž doplnila, že zúčtovaným příjmem se rozumí plnění, které bylo v peněžní nebo nepeněžní formě nebo formou výhody poskytnuto zaměstnavatelem zaměstnanci nebo předáno v jeho prospěch. Žalovaná dále odkázala na ust. § 6 odst. 1 zákona o pojistném na sociálním zabezpečení, z kterého vyplývá, že vyměřovací základ je možno zhodnotit pouze v tom kalendářním roce, resp. kalendářním měsíci, v němž byl zúčtován. Žalovaná uvedla, že žalobkyně předložila dohodu o narovnání uzavřenou dne 29.4.2015, z níž je zřejmé, že částka 256.530 Kč jako rozdíl mezi výší platů a víceúčelových paušálních náhrad skutečně vyplacených v letech 2012 až 2014 mohla být zaměstnavatelem žalobkyně zúčtována nejdříve v roce 2015. Žalovaná podotkla, že žalobkyně vyplacenou částku neprokázala evidenčním listem důchodového pojištění. Žalovaná je toho názoru, že zhodnocení náhrady mzdy, platu nebo jiného příjmu zpětně v kalendářních měsících, za které náleží, je dle platné právní úpravy zakotvena pouze u náhrad, které náleží pojištěnci na základě pravomocného rozhodnutí soudu nebo mimosoudní dohody ve sporu o neplatné skončení pracovního poměru. Podle žalované je sporná otázka, zda vyměřovací základ za rok 2015 spadá do rozhodného období pro stanovení osobního vyměřovacího základu pro starobní důchod. Žalovaná se domnívá, že do rozhodného období určeného podle ust. § 18 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“) do rozhodného období nespadá. Žalobou napadené rozhodnutí žalovaná považuje za zákonné a v souladu s ust. § 16 zákona o důchodovém pojištění, přičemž v případě žalobkyně je rozhodným obdobím pro stanovení osobního vyměřovacího základu období let 1986 až 2014. Skutečnost, že žalobkyni nebyl započítán i vyměřovací základ za rok 2015 není způsobena nesprávnou aplikací ust. § 5 odst. 1 zákona o pojistném na sociálním zabezpečení. Opačný postup by podle žalované byl nezákonný a v rozporu s ust. § 16 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění. Žalovaná připomněla, že náhrady výdajů poskytovaných procentem z platové základny představitelům

státní moci a některých státních orgánů a soudců podle zákona č. 236/1995 Sb., o platu a dalších náležitostech spojených s výkonem funkce představitelů státní moci a některých státních orgánů a soudců a poslanců Evropského parlamentu (dále jen „zákon o platu“) nepatří do vyměřovacího základu zaměstnance pro odvod pojistného. Závěrem žalovaná uvedla, že rozhodla v souladu se zákonem, považuje žalobu za nedůvodnou a navrhuje její zamítnutí.

V replice žalobkyně uvedla, že žalovaná přehlédla skutečnost, že v předmětném případě se nejedná o náhradu platu, ale rozdíl mezi výší platů, které jí byly skutečně v letech 2012, 2013 a 2014 vyplaceny, a výší platů, které jí měly být vyplaceny. Dohodou o narovnání tak došlo pouze k dobrovolné nápravě chyby. Žalobkyně podotkla, že jí nelze přičítat k tíži, že její zaměstnavatel nerozlišil, jakou výši vyplacené částky představuje doplatek platu a jakou výši představují víceúčelové paušální náhrady. Rovněž jí nelze přičítat k tíži nedoložení nového evidenčního listu, neboť na její žádost o nový evidenční list jí bylo sděleno, že účetní za této situace sama neumí evidenční list důchodového pojištění sestavit. Žalobkyně podotkla, že vzhledem ke skutečnosti, že jí byla vyplacena částka najednou, byla jí vyměřena i mnohem vyšší daň, než kdyby jí byly částky vyplaceny v měsíčním platu. Žalobkyně opětovně poukázala na nálezy Ústavního soudu ze dne 9.6.2005, sp. zn. II. ÚS 348/04.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen „s.ř.s.“) bez jednání, neboť žalobkyně s tímto postupem výslovně souhlasila a žalovaná se po řádném poučení, že může vyslovit souhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřila.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí dílu prvního hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle ust. § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Soud přezkoumal v rámci žalobních námitek, které napadají stanovení výpočtového základu důchodu, do kterého nebylo započítáno dorovnání platu, skutkový a právní stav věci a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobkyně podala žádost o zařízení výplaty důchodu s poukazem na účet dne 4.4.2014. Česká správa sociálního zabezpečení vydala rozhodnutí dne 27.5.2014, č.j. „X“, kterým rozhodla o přiznání starobního důchodu žalobkyni od 31.3.2014 ve výši 22.068 Kč měsíčně s tím, že vycházela z osobního vyměřovacího základu, tj. průměrného měsíčního příjmu, ve výši 95157 Kč. Nedílnou součástí tohoto rozhodnutí je rovněž osobní list důchodového pojištění žalobkyně, ze kterého soud zjistil, že celková doba pojištění žalobkyně činí 44 let a 128 dnů a celková výše vyměřovacího základu činí 30.586 Kč.

Dne 14.3.2016 žalobkyně požádala o přepočítání starobního důchodu. Žalovaná rozhodnutím ze dne 14.4.2016, č.j. „X“ rozhodla o zamítnutí její žádosti s odůvodněním, že částka 256.539 Kč byla vyplacena v roce 2015 a starobní důchod byl přiznán od 31.3.2014, a proto nelze tuto částku zhodnotit pro výši starobního důchodu. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně námitky, o nichž žalovaná rozhodla vydáním žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 27.6.2016, č.j. „X“, kterým její námitky zamítla.

Mezi stranami je sporné, zda se do součinu úhrnů vyměřovacích základů za jednotlivé kalendářní roky v rozhodném období, kterým se stanovují roční vyměřovací základy, má započítat doplatek platu za roky 2012 až 2014 ve výši 256.539 Kč, který byl vyplacen najednou v roce 2015.

Podle ust. § 4 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění se výše důchodu skládá ze základní výměry a procentní výměry.

Základní výměra důchodu pro důchody přiznávané v roce 2015 činí 2.400 Kč měsíčně.

Procentní výměra byla podle ust. § 33 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění stanovena procentní sazbou z výpočtového základu za celé roky pojištění získané do vzniku nároku na starobní důchod bez přihlídnutí k doplatku platu.

Při stanovení výpočtového základu se vychází z osobního vyměřovacího základu.

Osobní vyměřovací základ je v souladu s ust. § 16 zákona o důchodovém pojištění měsíční průměr úhrnu ročních vyměřovacích základů pojištěnce za rozhodné období, kterým je v případě žalobkyně období let 1986 až 2014, tj. období, které začíná kalendářním rokem bezprostředně následujícím po roce, v němž pojištěnec dosáhl 18 let věku a končí kalendářním rokem, který bezprostředně předchází roku přiznání důchodu bez zahrnutí let před rokem 1986, jak je uvedeno v ust. § 18 zákona o důchodovém pojištění.

Podle ust. § 5 odst. 1 zákona o pojistném na sociálním zabezpečení je vyměřovacím základem zaměstnance pro pojistné na důchodové pojištění úhrn příjmů, s výjimkou náhrad výdajů poskytovaných procentem z platové základny představitelům státní moci a některých státních orgánů a soudců, které jsou nebo by byly, pokud by podléhaly zdanění v České republice, předmětem daně z příjmů fyzických osob podle zákona o daních z příjmů a nejsou od této daně osvobozeny a které mu zaměstnavatel zúčtoval v souvislosti se zaměstnáním, které zakládá účast na nemocenském pojištění. Zúčtovaným příjmem se pro účely věty první rozumí plnění, které bylo v peněžní nebo nepeněžní formě nebo formou výhody poskytnuto zaměstnavatelem zaměstnanci nebo předáno v jeho prospěch, popřípadě připsáno k jeho dobru anebo spočívá v jiné formě plnění prováděné zaměstnavatelem za zaměstnance.

Úhrny vyměřovacích základů za jednotlivé kalendářní roky jsou uvedeny v osobním listu důchodového pojištění, jejichž stanovení žalobkyně zpochybnila, neboť nebylo zohledněno dorovnání platu za roky 2012 až 2014 s odkazem na skutečnost, že došlo ke splatnosti a zúčtování doměřeného platu až v roce 2015, tedy až v tomto roce dojde ke splnění povinnosti odvodu pojistného.

Za daného skutkového stavu se soud zabýval otázkou, kterou se měla v daném případě zabývat i žalovaná, zda obsahem uzavřené dohody o narovnání je upraven dosud vyplacený plat či se jedná jen o určitou formu náhrady, která nemění výši platu a tím i osobní vyměřovací základ. Obsahem dohody o narovnání je dohoda mezi žalobkyní a jejím

zaměstnavatelem na odstranění pochybností o způsobu určení platové základny pro výpočet platu.

Jedná se tak o dohodu, kterou je upraven dosud přiznaný a vyplacený plat, neboť žalobkyně a její zaměstnavatel se dohodli na výpočtu platu, který měl být beze vší pochybnosti vyšší, když je v dohodě zároveň uvedena lhůta pro vyplacení doplatku a výše tohoto doplatku. Žalované lze dát za pravdu, že dohoda o narovnání je soukromoprávního charakteru. K tomu soud dodává, že i některé mimosoudní dohody mezi zaměstnancem a jeho zaměstnavatelem o narovnání nahrazují rozhodnutí soudu či soudem schválený smír, a to např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12.12.2012, č.j. 6 Ads 112/2012-50, který je dostupný na www.nssoud.cz, v němž je uvedeno, že *„Nejvyšší správní soud nesouhlasí s názorem stěžovatele, že jedině soud je oprávněn posoudit, zda je skončení pracovního poměru mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem neplatné, případně schválit soudní smír. Podle ust. § 4 zákoníku práce se pracovněprávní vztahy řídí zákoníkem práce a nelze-li použít zákoník práce, řídí se občanským zákoníkem, a to vždy v souladu se základními zásadami pracovněprávních vztahů. Podle ust. § 4a zákoníku práce platí, že pro pracovněprávní vztahy se nepoužijí ustanovení občanského zákoníku o smlouvě ve prospěch třetí osoby, o zadržovacím právu, o vymíněném odstoupení od smlouvy, o společných závazcích a právech, o smlouvě s přesnou dobou plnění a o postoupení pohledávky. Z uvedeného vyplývá, že v pracovněprávních vztazích je možné uzavření dohody o narovnání. Přitom účinkem narovnání je, že pracovněprávní závazek zaniká tím, že je nahrazen zcela novým vymezením práv a povinností stran obsaženým v dohodě.“*

K dané problematice se dále vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7.11.2012, č.j. 3 Ads 41/2012-49 (který je dostupný na www.nssoud.cz), v němž se konstatuje, že *„nelze přehlédnout, že účastník důchodového pojištění vstoupil do tohoto systému za předpokladu, že plnění povinností z jeho strany musí být provázeno plněním odpovídající povinnosti ze strany státu. Na vzniku odchylek veřejnoprávního pojišťovacího vztahu v důsledku protiprávního jednání zaměstnavatele, provázeného náhradou pojistného plnění fikcí jeho zaplacení, žalobkyně nenese žádnou vinu a nelze proto ani žádat, aby případně strpěla další neoprávněnou újmu. Smyslem veřejnoprávní koncepce důchodového pojištění je bez dalšího zajistit určité hmotné zabezpečení zaměstnance v době, kdy v souladu se zákonem získá nárok na dávky důchodového zabezpečení. Takový vztah poskytovatele a příjemce dávek je založen na předpokladu vzájemného plnění zákonem určených povinností. Jak vyplývá ze skutečnosti, že ukončení pracovního poměru žalobkyně bylo pravomocným rozhodnutím soudu určeno za neplatné, povinnost zaměstnavatele pojištění odvádět trvala od samého počátku existence pracovního poměru žalobkyně bez přerušení. Stát nebyl v takovém případě poškozen, neboť nakonec dostal, co mu náleželo, takže ani práva žalobkyně není důvod zpochybňovat.“*

Soud při svém rozhodování dále vycházel z nálezu Ústavního soudu ze dne 9.6.2005, sp. zn. II. ÚS 348/04, v němž je konstatováno, že *„je nepřijatelné, aby příslušné státní orgány pouze důsledně vyžadovaly plnění povinností ze strany občanů (v daném případě placení pojistného) a nedbaly přitom ochrany jejich zájmů. Systém sociálního pojištění by v případě přijetí platby za stěžovatele a jejího následného neuznání pro účely výpočtu výše důchodů připomínal princip mechanismu, označovaného jako perpetuum mobile druhého druhu. Výrazem takového postupu je přepjatý formalismus, jehož důsledkem je sofistikované zdůvodňování zjevné nespravedlnosti, což vede k porušení článku 36 Listiny.“*

Soud dále vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12.4.2017, č.j. 6 Ads 260/2016-44, které je dostupné na www.nssoud.cz, v němž je uvedeno: „*Podstatou kasační stížnosti je otázka, má-li se do vyměřovacího základu žalobkyně za období 2012 – 2014 promítnout náhrada platu, jenž sice měl být v uvedeném období vyplácen, dohodou o narovnání se však jeho náhrada stala splatnou až v roce 2015. Stěžovatelka se domnívá, že nikoliv, a argumentuje zejména ust. § 16 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění, které odkazuje na § 11 odst. 2 téhož zákona. Podle uvedených ustanovení se do vyměřovacího základu započte náhrada, poskytnutá pojištěnci na základě pravomocného rozhodnutí soudu nebo mimosoudní dohody v případě neplatného skončení pracovně právního vztahu, a to v kalendářních měsících, za které náleží. Z toho stěžovatelka dovozuje, že v jiných případech než je neplatné ukončení pracovně právního vztahu, nelze poskytnutou náhradu platu do vyměřovacího základu započíst, pokud je tato náhrada splatná mimo rozhodné období. Nejvyšší správní soud má uvedený výklad za nepřipustně zjednodušující a nesprávný. V posuzované věci je třeba vycházet ze závěrů nálezu Ústavního soudu ze dne 9. 6. 2005, sp. zn. II. ÚS 348/04, na nějž odkazuje žalobkyně i odůvodnění napadeného rozsudku. Ústavní soud posuzoval otázku, zda je možné započíst do vyměřovacího základu částku náhrady mzdy, která byla vyplacena až v souvislosti s pravomocným rozhodnutím soudu o neplatnosti rozvázání pracovního poměru pojištěnce, tj. rozpočítat ji na jednotlivé měsíce a roky od okamžiku neplatného rozvázání pracovního poměru a zvýšit tak dodatečně jeho roční vyměřovací základy za období předcházející soudnímu rozhodnutí. Zákon v tehdy účinném znění tuto možnost výslovně neupravoval (srov. zákon o důchodovém pojištění ve znění do 31. 12. 2006). Ústavní soud však dospěl k závěru, že nelze použít toliko gramatický výklad bez přihlédnutí ke smyslu a účelu dotčených ustanovení i celého systému důchodového pojištění. Právní předpisy důchodového zabezpečení zohledňují toliko modelovou situaci, kdy zaměstnanec dosahuje pravidelnou měsíční mzdu, z níž je placeno. [...] Závěry napadeného rozsudku jednoznačně korespondují s úvahami nastíněnými ve výše zmíněném nálezu Ústavního soudu. Obdobně i Nejvyšší správní soud v minulosti jednoznačně konstatoval, že do vyměřovacích základů za rozhodné období let 2007 – 2009 se může zpětně promítnout doplatek služebního příjmu za službu přesčas, který byl po skončení soudních sporů pojištěnci jednorázově (jakožto doplatek služebního příjmu za rozhodné období) vyplácen až v roce 2014 (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2015, č.j. 6 Ads 130/2015 – 72). Tyto závěry je nutné analogicky aplikovat i v posuzovaném případě. Vše uvedené lze shrnout tak, že do vyměřovacího základu pro výpočet starobního důchodu se započítá přiznaná a vyplacená náhrada mzdy nebo platu na základě dohody o narovnání, pokud sporná mzda nebo plat náleží pojištěnci za rozhodné období, a to bez ohledu na okamžik splatnosti.*“

Je zřejmé, že účelem uzavřené dohody bylo zajištění nápravy takovým právním prostředkem, který by garantoval odčinění vzniklé situace, kterou žalobkyně nezavinila, ale která ji poškodila, neboť jí nebyl vyplácen plat ve výši, na kterou měla nárok. Přihlédneme-li k celému systému důchodového pojištění a k ust. § 5 zákona o pojistném na sociálním zabezpečení, pak lze dovodit, že náhrada platu vyplacená žalobkyni na základě uzavřené dohody o narovnání, je příjmem započitatelným do vyměřovacího základu. Dohoda o narovnání je totiž zvoleným prostředkem nápravy určení platové základny pro výpočet platu a stát tak, byť opožděně, obdržel pojistné na sociální zabezpečení, příspěvek na státní politiku zaměstnanosti a zdravotní pojištění.

Dalšími námitkami žalobkyně se soud pro nadbytečnost nezabýval.

Soud závěrem konstatuje, že žalovaná nesprávně aplikovala ust. § 5 odst. 1 zákona o pojistném na sociální zabezpečení, když vycházela z výkladu, že doplatek platu žalobkyně za roky 2012 až 2014 nelze započítat do rozhodného období pro výpočet důchodu a starobní důchod žalobkyni nepřepočítala. Žalovaná tak zatížila své rozhodnutí nezákonností, a proto soud přikročil výrokem ad I) ke zrušení rozhodnutí žalované a současně ve smyslu ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. také rozhodl o vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Vzhledem k tomu, že uvedenou nezákonností je zatíženo i rozhodnutí správního orgánu I. stupně přistoupil soud i ke zrušení tohoto rozhodnutí podle ust. § 78 odst. 3 s.ř.s. V dalším řízení bude žalovaná dle ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. vázána právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.

Současně soud podle ust. § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobkyně náhradu nákladů řízení nepožadovala, a veškeré podání bylo předáno soudu osobně na podatelně soudu.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 9. května 2017

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová